νο, ποῦ τὸν ἔλεγαν Ἰωάννη. Φαντασθῆτε μιὰ μητέρα, ποῦ δὲν μπορεῖ νὰ εἰπῇ τὸ ὄνομα τοῦ ὀρφανοῦ κοριτσιοῦ της! Αἰσθανόμουνα μεγάλη ἀγάπη σ' αὐτὸ τὸ κορίτσι, ἀλλὰ δὲν μοῦ φαινότανε πειὰ τὸ ἴδιο χωρὶς τὸ ὄνομα τοῦ πατέρα της, τὸν ὁποῖον δὲν εἶχε γνωρίσει ὅταν γεννήθηκε. Ἀλλά, σᾶς ὁμολογῶ, τὸν ἀγαποῦσα τὸν ἄνδρα μου καὶ ὁ παππᾶς, στὸν ὁποῖο τὰ ἐξωμολογούμην ὅλα αὐτά μοῦ ἔλεγε:

— Κάμε κορίτσι μου ὅ,τι θέλεις, γιὰ νὰ ὑπάρχῃ ἡσυχία στὸ σπίτι.

Ἡ δύστυχη γυναῖκα διεκόπτετο συγχρόνως, στρέφουσα τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ κιγκλίδωμα ἐντὸς τοῦ ὁποίου βρίσκοταν ὁ σύζυγός της, ὁ ὁποῖος ἦταν κάθιδρος καὶ ἐσφούγγιζε τὸ πρόσωπό του καὶ ἀγωνιοῦσε. Καὶ ἐνῷ ἀπεκάλυπτε τὸ μυστικὸ τῆς καρδιᾶς της πρὸ τῶν ἐνόρκων οἱ ὁποῖοι ἐκρέμοντο κυριολεκτικῶς ἀπὸ τὰ χείλη της, ἐσιλλογίσθη ἔξαφνα μήπως ἡ κατάθεσίς της ἔμελλε νὰ βλάψῃ τὸν σύζυγόν της καὶ ἐπιβαρύνῃ τὰ πράγματα.

Ἀλλ' ἡ ἀλήθεια δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ κρυβῇ.

Καὶ ἡ ἀλήθεια ἠκούσθη

Ἄρχισε νὰ ὁμιλῇ ὁ δικηγόρος, ἀποκαλύπτων τὸ φρικτὸν ἔγκλημα.

Ἡ μάρτυς δὲν ἐκαταλάβαινε καλὰ καλά. Ἐννοοῦσε μόνον ὅτι ἐγίνετο λόγος περὶ τοῦ πρώτου συζύγου της.

Καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ λόγοι ποῦ ἠκοῦσαν καθαρὰ τῆς θύμιζαν ζωηρὰ τὰ γεγονότα πλαιῶν ἡμερῶν Θυμόταν τὸ εἰδύλλιο μὲ τὸ πρῶτο της ἄνδρα, τὴν ἀπαγωγή της... Ἦταν τότε μιὰ μέρα ἡλιοφώτιστη .. Κατηρχετο τὸ μονοπάτι πούφερνε πρὸς τὴν πηγήν... Ἐκεῖνος ποῦ ἦταν κρυμμένος, φανερώθηκε διὰ μιᾶς, τὴν ἄρπαξε ἀπὸ τὴν μέση, προτοῦ προφθάσῃ νὰ φωνάξῃ, τὴν ἔριξε κατὰ γῆς καὶ τὴν ἐφίλησεν στὸ λαιμό, στὰ μαλλιά, ἐνῷ αὐτὴ προσεπάθει ν' ἀπαλλαγῇ τῶν χειρῶν του. Ὅλα τῆς ἐφαίνοντο ὅτι ἐγύριζαν.

Καὶ αὐτὸς τῆς ἔλεγε:

— Τώρα εἶσαι δική μου!

Καὶ αὐτὴ τοῦ ἀπαντοῦσε:

— Ὄχι, ὄχι. Τί μοῦ ἔκαμες! Ὄχι. Εἶχε καβαλλήσει ἐπάνω εἰς ἕνα μουλάρι. Τὴν εἶχε βάλει αὐτὸς διὰ τῆς βίας Καὶ τὸ μουλάρι ἔτρεχε τώρα καὶ ἔφευγε, ὡσὰν νὰ ἦτο συνεννοημένο μὲ τὸν κύριόν του.

Καὶ αὐτή, ἐνῷ τὸν ἀπέφευγε καὶ τοῦ ἔλεγε διαρκῶς ὅτι δὲν τὸν ἀγαπᾶ, γιατὶ δὲν θέλει ἡ μητέρα της νὰ ἔχουν φιλία, ἠσθάνετο ἤδη, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὀργῆς της, μίαν παράδοξον τρυφερότητα, μίαν βαθυτάτην συγκίνησιν, μίαν εὐσπλαχνίαν διὰ τὸν ἄνθρωπον αὐτόν, τὸν ἰσχυρόν, ὁ ὁποῖος τὴν ἀπήγαγε γιατὶ τὴν ἀγαποῦσε καὶ ἤθελε νὰ τὴν κάμῃ δική του, μὲ κάθε θυσία!

— Τώρα εἶσαι δική μου!

Καὶ ἄρχισεν ἐκ νέου νὰ τὴν φιλῇ. Ἐν τούτοις αὐτὴ ἐρώναζε πάντοτε:

— Δολοφόνε, μὲ πρόδωσες.

Ἀλλὰ τοὺς ἰδίους αὐτοὺς λόγους δὲν τοὺς ἔλεγε πλέον μετὰ τόσης παραφορᾶς.

Δὲν ἀνθίστατο πλέον, δὲν προσεπάθει ν' ἀπαλλαγῇ.

— Ποῦ μὲ πηγαίνεις; Τί θέλεις νὰ μὲ κάνῃς; Πήγαινέ με στὸ σπίτι μου. Ἄφησέ με νὰ φύγω.

Ἐπὶ τέλους ἔφθασαν σ' ἕνα σπήλαιο, στὴ μέση πυκνῶν δένδρων. Τὴν σήκωσε ἀπὸ τὸ μουλάρι του καὶ κρατῶντας την πάντοτε στοὺς βραχίονάς του, σὰν μικρὸ κοριτσάκι, τῆς εἶπε παληγυρικῶς:

— Ἄχ! ὡραῖο μου κορίτσι! Θὰ γίνῃς ἡ βασίλισσά μου!

Καὶ ἡ ὡραία κόρη ἔκλαιε, κρύπτουσα τὸ πρόσωπο εἰς τὰς χεῖρας της, καὶ δὲν ἀπαντοῦσε τίποτε.

Δὲν ἦτο πλέον ἡ ἴδια.

— Θὰ γίνῃς ἡ βασίλισσά μου!

Ὁ δικηγόρος ἐξακολουθοῦσε νὰ ὁμιλῇ καὶ νὰ διηγεῖται.

Ἦταν περίεργο.

Δὲν ἐννοοῦσε τὴν σημασία τῶν φράσεων, τῶν λέξεων, ἀλλὰ ἐνόμιζε ὅτι ἔβλεπε ὁλόκληρη τὴν εἰκόνα τῆς πρώτης ζωῆς της.

Καὶ τὸ παρελθόν της τὸ εὐτυχὲς ἀναζοῦσε, σὰν ὄνειρο ποὺ διαλύθηκε γρήγορα. Εἶχε γίνει πράγματι ἡ βασίλισσα τοῦ συζύγου ἐκείνου, καὶ ὄχι μόνον τοῦ εἶχε συγχωρήσει τὴν ἀπαγωγήν, ἀλλὰ καὶ τὸν ἀγαποῦσε καὶ τὸν ἐλάτρευε. Ἡ δύστυχη γυναῖκα δὲν ἔβλεπε πλέον τίποτε, οὔτε τὸν πρόεδρον, οὔτε τοὺς ἐνόρκους, οὔτε τὸν σταυρὸν τοῦ Χριστοῦ, οὔτε τὸ ἀκροατήριον, οὔτε τὸν δεύτερον ἄνδρα της, οὔτε τίποτε!

Δὲν ἄκουγε πλέον τὴν φωνὴν τοῦ δικηγόρου, ποὺ ἀντηχοῦσεν ἀκόμη. Καὶ ἔκλαιε σιωπηλά, βυθισμένη εἰς τὰς ἀναμνήσεις της, καὶ ἕνα ὅραμα φωτεινὸ διήρχετο ἀπὸ τὸ νοῦ της, τὸ ὅραμα τοῦ προσφάτου παρελθόντος της, τοῦ τόσον ἀποτόμως καταστραφέντος, διὰ τοῦ θανάτου ἐκείνου, ὁ ὁποῖος τόσον τὴν ἀγάπησε.

Τὸ πλῆθος, τὸ ὁποῖον συνωθεῖτο εἰς τὴν θύραν διὰ νὰ ἴδῃ ἐκ τοῦ πλησίον τὴν ὡραίαν αὐτὴν γυναῖκα, τὴν δύο φορὰς τόσον περιπαθῶς ἀγαπηθεῖσαν, ἐπερίμενε ἀκόμη.

Ἡ δύστυχη, ἔμαθε τὴ στιγμὴ αὐτὴ τὴν καταδίκη τοῦ ἀνδρός της καὶ ἐλιποθύμησε ἀφήσασα μιὰ τραγικὴ κραυγή, μὲ τὰ χέρια ἁπλωμένα πρὸς τὸν ἄνθρωπο τὸν ὁποῖον οἱ καραβινοφόροι ἔσερναν στὴ φυλακή.

—Ὁ πρόεδρος τὴν εἶδε καὶ ἐψιθύρισε:

—Νὰ γυναῖκα! Τὰ ξέχασε ὅλα, ὡς καὶ αὐτὸ τὸ κορίτσι της ἀκόμη... Πόσο τὸν ἀγαποῦσε τὸ φονηᾶ!..

Ε. ΚΑΠΟΥΑΝΑ

ΠΑΡΑΞΕΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΑ ΑΠΟΜΝΗΜΟΝΕΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΡΟΣΤΟΠΣΧΙΝ

Κανεὶς στὸ κόσμο δὲν ἔχει γράψει τόσο σύντομα ἀπομνημονεύματα, ὅσο ὁ κόμης Θεόδωρος Ροστοπσχίν, διοικητὴς τῆς Μόσχας καὶ αἴτιος τῆς πυρκαϊᾶς τῆς πόλεως αὐτῆς κατὰ τὸ ἔτος 1812.

Χάριν περιεργείας παραθέτομεν ἐδῶ τὰ ἀπομνημονεύματά του αὐτὰ ποὺ ἔκαμαν κρότο ὅταν ἐδημοσιεύθησαν μετὰ τὸν θάνατόν του:

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΡΩΤΟΝ :— «Ἡ Γέννησίς μου». Κατὰ τὸ ἔτος 1763 τῇ 23 Μαρτίου κατέλιπον τὸ σκότος καὶ εἶδον τὸ φῶς τοῦ κόσμου. Μ' ἐμέτρησαν, μ' ἐζήγησαν καὶ μ' ἐβάπτισαν. Ἐγεννήθηκα χωρὶς νὰ ξεύρω γιὰ ποιὸ σκοπό. Καὶ οἱ γονεῖς μου ηὐχαρίστησαν τὸν Θεόν, χωρὶς νὰ ξέρουν τὴν αἰτίαν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΟΝ :— «Ἡ ἀγωγή μου». Μὲ ἐδίδαξαν διάφορα πράγματα καὶ γλώσσας. Ἄλλοι μὲ θεωροῦσαν σοφόν, ἄλλοι ἀνόητον. Ἡ κεφαλή μου ἦταν μία ἀτακτοποίητος βιβλιοθήκη, τῆς ὁποίας οὔτ' ἐγὼ ὁ ἴδιος εἶχα πόντα τὸ κλειδί.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΡΙΤΟΝ :— «Τὰ πάθη μου». Στὴν ἀρχὴ ἐβασανίσθηκα ἀπὸ τοὺς διδασκάλους μου, ἔπειτα ἀπὸ τοὺς ὑποδηματοποιούς μου, οἱ ὁποῖοι μοῦ ἔφτιαναν πάντοτε παπούτσια ὄχι τοῦ γούστου μου. Μ' ἐβασάνισαν ἀκόμη αἱ γυναῖκες, ἡ φιλοδοξία, οἱ ρευματισμοὶ καὶ αἱ ἀναμνήσεις μου.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ. — «Αἱ στερήσεις μου». Μόνον ἐξ ἀκοῆς μοῦ ἦσαν γνωσταὶ αἱ κακίαι τῆς φύσεως. Ἡ κλοπή, ἡ λεμαργία καὶ ἡ ὑπερηφάνεια, καὶ ἔτσι τὰς ἠγνόησα.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΠΕΜΤΟΝ. — «Ἀξιοπερίεργοι ἐποχαί». Κατὰ τὸ 30ὸν ἔτος τῆς ἡλικίας μου ἄφησα τὸν χορόν, εἰς τὸ 40ον τὸν ἔρωτα, καὶ εἰς τὸ 50ον τὴν δημοσίαν γνώμην. Εἰς τὸ 60ον ἄφησα τὴν σκέψιν καὶ ἔγεινα σοφὸς ἢ ἐγωϊστής:

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΚΤΟΝ. — «Ὁ χαρακτήρ μου». Ἤμουν ἰσχυρογνώμων ὡς ἡμίονος, ἰδιότροπος σὰν φιλάρεσκος γυναῖκα, φαιδρὸς σὰν παιδί, ὀκνηρὸς σὰν ἄρκτος, δραστήριος σὰν τὸν Βοναπάρτη!....

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΒΔΟΜΟΝ:—«Τί ἤμουν καὶ τί ἠμποροῦσα νὰ εἶμαι» Ἤμουν εὐαίσθητος εἰς τὴν φιλίαν καὶ τὴν ἐμπιστοσύνην καὶ ἂν εἶχα γεννηθῆ κατὰ τὸν χρυσοῦν αἰῶνα, θὰ ἤμουν καθ' ὅλα ἀγαθώτατος ἄνθρωπος.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΟΓΔΟΟΝ :—«Αἱ ἀρχαί μου». Οὐδέποτε ἀνακατεύτηκα σὲ ξένες ὑποθέσεις, σὲ συνοικέσια, οὔτε συνέστησα κανένα σὲ μάγειρον ἢ ἰατρὸν καὶ οὔτε τὴν ζωὴν ἄλλου ἐπεβουλεύθην.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΕΝΝΑΤΟΝ:—«Τί ἠγάπησα». Ἀγαποῦσατὸν περίπατον στὰ δάση καὶ τὰς μικρὰς συναναστροφάς. Ἐξαιρετικῶς ἀγαποῦσα τὸν ἥλιον καὶ ὅταν ἔδυε μ' ἐπείραζε πολύ. Ἀπὸ τὰ χρώματα ἀγαποῦσα τὸ γαλάζιο, ἀπὸ τὰ φαγητὰ τὸ βραστὸ βωδινό, ἀπὸ τὰ ποτὰ τὸ δροσερὸ νερό, εἰς δὲ τὸ θέατρο ἀγαποῦσα τὰς κωμωδίας καὶ τοὺς γάμους. Ἀπὸ τοὺς ἄνδρας καὶ τὰς γυναῖκας ἀγαποῦσα αὐτοὺς ποὺ εἶχαν ἔκφραστικὴν φυσιογνωμίαν. Τοὺς καμπούρηδες τοὺς ἀγαποῦσα ὑπερβολικὰ χωρὶς νὰ γνωρίζω τὸ γιατί.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΕΚΑΤΟΝ. — «Τί ἀποστρεφόμουν». Ἀποστρεφόμουν τοὺς ὀκνηροὺς καὶ τὰς ραδιούργους γυναῖκας. Εἶχα συμπάθεια στοὺς βαφωμένους ἄνδρας καὶ ταῖς φτιασιδωμέναις γυναῖκες. Ἐσυχαινόμουν τὰ ποντίκια, τὰ ροζόλια, τὴν μεταφυσικήν, τὸ ρετσινόλαδον, τὰ λυσσασμένα σκυλλιά, καὶ τὴν δικαστικὴν ἐξουσίαν.

ΤΕΛΕΥΤΑΙΟΝ ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ.—Περιμένω τὸν θάνατον χωρὶς φόβον καὶ ἀνυπομονησίαν. Ὁ βίος μου μοιαζει σὰν μελόδραμα. Ἔπαιξα τὸν ρόλον τοῦ ἥρωος, τοῦ τυράννου, τοῦ ἐραστοῦ, τοῦ φιλοστόργου πατρός. ἀλλὰ ποτὲ τοῦ ραδιούργου!

Ὁ κόμης Θεόδωρος Ροστοπσχὶν ἀπέθανε τῇ 30 Ἰανουαρίου 1826 ἐν Μόσχᾳ. Ἔζησεν 63 ἔτη.

Ο κ. ΑΣΟΦΟΣ

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΑΚΙ ΣΑΣ

Σ ἡν τελευταίαν σελίδα τὸ «Μπουκέτο» δημοσιεύει ἕνα χαριτωμένο ἀμερικανικὸ παιχνίδι.

Θέλετε νὰ περάσετε τὴν ὥρα σας μ' αὐτό; Προσπαθήσατε νὰ κατασκευάσετε ἐκ τῶν 8 τεμαχίων τῶν χωρισμένων διὰ κοκκίδων, ἀποκόπτοντας καὶ κολλῶντας αὐτὰ ὅπως σᾶς ἀρέσει διαφόρους εἰκόνας καὶ σκηνάς Ὅποιοι συνδυάσουν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον καὶ μᾶς στείλουν ταῖς περισσότερες εἰκόνες θὰ ἔχουν ὡς δῶρον πέντε ἐξ ὅλων—κατόπιν κληρώσεως μίαν ἐξάμηνον τοῦ «Μπουκέτου» συνδρομὴν δωρεάν.

Λύσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς 15ης Μαΐου.

ΑΙ ΛΥΣΕΙΣ

Δίδα Θεοδ. Ν. Μαντζάνη Ἠπείρου 7, Κον Ἰωάνν. Κωστοῦρον Φειδίου 15, Γ. Παπαδόπουλον Καλόμας, Μιχ. Καλλιπολίτην, ἐνταῦθα, Ἀθ. Σακελλαρίου Κιάτον, Π. Ν. Καβουζῖνον Καλάμας, Λ. Σπασέρὴν Πειραιᾶ, Ἀλέξ Χόνταν ἐντεῦθα: Λύσεις ἐλήφθησαν.

Κι' ὅποιος γεννήθηκε τυφλὸς καὶ φῶς ποτὲ δὲν εἶδε
μὲς στῆς καρδιᾶς του τὰ βαθειὰ νοιώθει πῶς εἶν' ὁ ἥλιος.

Δ Βικέλας